

וזכני לגדל

הרב אשר יהיאל קסל

רב כפר הנוער זוהרים וראש ביהמ"ד 'משנת אבות'
 לשאלות והרצאות: kasel@kfar-zoharim.org.il

קריאת מצוקה

רבות קודם, שרטו את נפשי והותירו אותה מצולקת עד לעצם היום הזה. המקרה שלי הוא לא לבד. זה כבר שנתיים ימים, שאני מבקר בבית חולים לחולי נפש, פוקד את חדרו של בחור יקר שושה שם כשהוא במצב נפשי נורא, ונמצא בסכנה לחייו, רק בגלל מעשה שכזה וכשאני חושב על כך אני תוהה מי יודע כמה וכמה נערים או נערות, עשו מעשים חמורים בנפשם, ובגופם רק בגלל מעשים שכאלו, אך מאחר ומעשים אלו נשמרים בסודי סודות, אזי אף אחד לא מדבר עליהם ולא מפרסם אותם והדברים נשארים בגדר סוד. יתרה מכך, מרבית הנפגעים הולכים בצידי דרכים, ונושאים רגשות אשם בלבם, אולי האשמה נעוצה בהם בכך שנפגעו, ולכן הם אינם חושפים את סודם, מתוך רצון להימנע מבושה. לא, אינני מגזים בטענותיי, לאחר שאני פרסמתי את סיפורי, פנו אלי לא מעט אנשים, שתהו כיצד אינני מתבייש לפרסם את סיפורי. 'אתה הרי יודע מה יחשבו עליך' אמרו לי ולא שכנעו אותי. ועכשיו בואו חשבון: אותם נערים או נערות אשר נפגעו לא מעט, שהפגיעה פגעה בהם וריסקה את נשמתם, גם הם לא יכולים לדבר, כי הם מרגישים אשמים. הכאב שלהם מפלח חדרי לב, וזועק עד מרום. אחד מאותם בחורים - שמוליק שמו - ישב אצלי ובכה את נשמתו. במשך שעות ארוכות עמלתי לשנות את מחשבתו ולנקות אותו מרגשי אשם, להסביר לו שזו דרכם של הפוגעים, שלא רק שהם מתעללים בנפש הקורבן, הם גם דואגים לסבר את אוזנו שזה קורה להם רק איתו, והוא האשם.

הנערים והנערות הללו, הם קדושים. היה ראוי ללכת לבקש מהם ברכה, כי ייסורי הנפש שהם עוברים, גרועים מכל מחלה קשה. זו התמודדות יום יומית, הגובה מחיר כואב, שאין לתאר ולשער. אם נפגשתם עם נער או נערה שכאלו, אל תדונו, או ליתר דיוק, דונו לכף זכות. דעו לכם כי לא היה להם שום כוח שבעולם לברוח, אין אדם שיכול להתמודד במצב כזה, הפגיעות הללו לוקחות את כל הביטחון העצמי של הנפגעים, והופכים אותם לכלי ריק חסר יכולת להתמודד.

ועל כול זאת ועוד, הפגיעה הכואבת מכולם, היא הפגיעה באמונה וביכולת לקיים מצוות. מי ישער את התחושה של אי מי בעולם, כאשר הוא נחשף לדמות תורנית מוערכת, שפוגעת בו פעם אחר פעם. התחושה שנוצרת בליבו היא כואבת וקשה, כאילו אין צדיק בארץ, כולם מזויפים וכולם מעמידי פנים רחמנא ליצלן.

האדמו"ר רבי יואל מסאטמר זצ"ל היה אומר תדיר שאין טענה על מי שעבר את השואה, וכעת איננו מאמין משום שזהו ניסיון קשה מאוד. ביודעי ובמכירי אני אומר לכם, שניסיון האמונה אחרי פגיעה, הוא מהניסיונות הקשים ביותר.

לא לחינם, בתורה הקדושה שאינה נוהגת לדבר במשל ושנינה, ישנו רק משל אחד והוא שקול כנגד הנמשל בדקדוק רב, אחד לאחד. בחומש דברים (כב' כו') אומרת התורה הקדושה ישנו משל יחיד, "כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש, כן הדבר הזה". כן, המשל הזה הגיע רק כדי להמחיש למי שלא מסוגל לדמיין, הפגיעה הזו משולה לרצח, למעט הבדל יחיד, שהנרצח נהרג לאחר הפגיעה ואילו אני עדיין חי וסובל. בינו זאת.

הואיל ואינני קורא עיתונים בעיון רב, שני העמודים שהתפרסמו כאן בשבוע שעבר נעלמו מעיני, אבל אברך חשוב, אג. שמו, פנה אלי לבקשת עזרה והסב את תשומת ליבי לסערה שהתפרסמה כאן עם פרסום מכתבי בית הדין ומכתבו הארוך והמנומק של הגאון רבי ציון בוארון שליט"א שעשה מעשה גבורה בפרסום מכתבו, והוא איננו צריך להסכמתי.

ניכרים דברי אמת, למי שקרא ושמע את המכתבים, ואת המעורבים בנושא. אבל כמו בכל פעם שלצערנו אנחנו נחשפים לפרשיות מאין אלו, עוסקים כולם בסיפור, האם הוא היה או לא היה. האם הוא נכון או לא נכון, אך העיקר הוא שהציבור לא חשוף ולא יודע, כי מאחורי פרשיה כזו יש נפגע שנושא בנפשו צלקת נוראית, והוא ישלם עליה מחיר יקר, כל ימי חייו.

הפנייה של אג. הגיע דווקא אלי, בין היתר בשל העובדה שסיפורי האישי התפרסם כבר ברבים ויודעים כי גם אני נפגעתי בצעירותי ודווקא בשל כך, אני חרד עד למאוד. כאב לעשרה ילדים, כסבא לנכדים כן ירבו, אני אומר את זה בצורה הכי ברורה: גם בחלוף עשרות שנים, עד היום הזה אני משלם מחיר יקר וגבוה על מעללי אותו נבל שלא ברשות התורה ושלא ברשות כלל.

אין לי מילים להביע את מה שעובר עלי, בעת כתיבת השורות הללו, שכן הטור הזה נכתב בסערת רגשות. הדברים שנכתבים בטור, נוגעים בי באופן אישי ומטלטלים אותי, אך מפאת חשיבות העניין, אני כותב את הדברים הללו בדחילו ורחימו, בבחינת מגלה טפח, ומכסה טפחיים שכן לא כל עניין יכול הנייר לסבול, ולכן אני כותב את הדברים, כאשר חרב מונחת בין ירכי, אוי לי מיוצרי, ואוי לי מיוצרי - ולא התבלבלתי.

רצונו של מקום הוא שלא נפרסם עושי עבירה והתורה הקדושה אף ציוותה עלינו 'לא תלין נבלתו על העץ', וכבר לימדונו רבותינו ש-"מפרסמים עושי מצווה, ואין מפרסמים עוברי עבירה". אבל דא עקא, שלצערנו - דווקא מפני קדושתנו - ובגלל שאין דורשים בדברים ברבים, מסתובבים בתוכנו אנשי דמים, ומרמה, העושים מעשם בחשכת לילה, ופורשים טלפיים כחזיר, ואומרים כשרים אנו ורבים חללים נפלו בגללם.

אין מספיק גיליונות בעיתון המכובד שלפניכם, לגולל את הסיפורים ששמעתי עד היום הזה, מאותם אלו שעברו פרשיות דומות. רק כדי לסבר את אוזני הקוראים, אני אכתוב שמרבית מן הנערים והנערות הנושרים והנושרות, שטור זה עוסק בדרך כלל בדרך להתמודד עמם בצרתם, ועם הוריהם בהתמודדותם, נובעים ממעשים מעין אלו.

הפגיעה העמוקה, שמתחוללת בנפש של נער או נערה שנפגעים בידי אינשי דלא מעלי, שווה לפגיעה חבלני, ואף יותר מכך. אי אפשר להרחיב כאן ובכלל, אבל הפוסט טראומה שעוברים נער או נערה נפגעים, הוא הרבה יותר מכל פיגוע רצחני, לאין ערוך ואני כותב זאת כמי שחווה את שני המקרים.

חוויתי פיגוע חבלני באופן קרוב וראיתי דברים נוראיים שגיליון הנייר לא יכול לסבול, האחד מהם ידוע, הפיגוע בקו 2 בירושלים. הייתי אז בקרבת מקום, ומיד עם הישמע קול הנפץ מיהרתי לחוש לעזרת הפצועים. על אף המראות הקשים, הפיגוע הזה כמעט ולא השאיר חותם בנפשי המיוסרת, אבל דווקא הדברים שעברתי בבחורות, שנים